

Forfatter: Hjortø, Knud

Titel: Udrag fra Syner (Danske Klassikere)

Citation: Hjortø, Knud: "Syner", i Hjortø, Knud: *Syner*, Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, 2003, s. 10. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur:
https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-hjort_01-shoot-idm140211095255088/facsimile.pdf (tilgået 26. april 2024)

Anvendt udgave: Syner

segtige tågehænder lysom bønfuldende op mod himlen, synker så
mageskøe sammen og vakler hen til næste tæ.

Hvad bønfulder tågen om? Hvad kan den vel ønske sig? At so-
len skal bli borte, og natten være bestandig?

Mellem tuerne ligger der kalve og lam, drømmende og drøv-
tyggende. Dem elsker jeg – vi – fortrinsvis, for de er som synbo-
ler på de drømme og længsler, der færdes i min grønne og tågede
sjæl lysom røde kalve og hvide lam.

Det er en lørdag aften – spil op, violin! lad din musik fortælle
om min kærlighed, ti den er som solen, og alt andet er kun klam
tåge –

Hvad var det? Hvor kom den latter fra, som pludselig tillod
sig at skære min begejtring tværs over?

Hvad? igen dette grin! Råt og ondt og rivende, som om noget
sterkt gik i stykker ved det! Hvem er det? Svar!

Inet svar.

Hvad kan det være? Mennesker? Naturens stemmer? Højere
magter?

Forskækket tog jeg fat på min violin igen og begyndte på det
stykke, der lovpriser livets lykkelige og skønne ordning. Det har
du en gang lært mig, skønt det kneb noget for mig med at få det
ind. Men da jeg havde spillet et par takter af det, blev jeg igen af-
brudt af det samme ondskabsfulde grin, og det betog mig enhver
lyst til at spille videre.

At noen griner ad sligt! Tor du næ, hvem du så er, grine ad
hende, der sa, at hun vilde være solen i min tilværelse og forjage
alle de skumle skygger fra den? Og hun gjorde det, for da kom
der virkelig fred i mit sind, og der kom tillid til –

Det begyndte at grine nok så spagfærdig, men straks efter blev
det frækkere.

Og den tro, som jeg havde tabt – sådan gik jeg videre – gengav
hun mig, troen på den Gud, der leder alt til det bedste – – Lad os
høre, om du tør grine af den!

Et mægtigt skrålende grin slog mig om ørene, og jeg syntes
formelig, jeg kunde fornemme, hvordan noget vred sig under for-
førselige latterkvaler.

Jeg følte noget kvælende i min hals og indrømmede ved mig